

Vičič je čutil v sebi še več pesniške žilice, kako Dobnikar, in kmalu sta se našla: Eden bo pisal, drugi risal — kaj torej še manjka za — ilustriran list? In tako sta z vso resnostjo že kot tretješolca šla na literarno delo ter začela „izdajati“, seveda tajno in oprezno, ilustriran listič, „Zvonček“. To so otročje igranje, a igranje talentov. Dečku, ki si na glavo potisne dedovo kučmo in hoče jahati visokega konja, se smehljamo, a ugaja nam njegova pogumna samosvestnost, in veseli pravimo, da bo še nekaj iz njega.

Taka sta bila naša „urednika“. Dobnikar je ilustriral listič z različnimi mačkami, medvedi in obrazi ter se poizkušal tudi v sestavljenih kompozicijah. Delal je pa tudi mnogo leposlovnih načrtov, a le redkokaterrega končal, n. pr. „Drug za drugim“ (Fr. Koščak) in „V megli“ (Jug Serafin) v „Novi nadi“. Poizkusil je svojo moč tudi s kratko razpravo „Sodobno slikarstvo in kiparstvo slovensko“ in s črticami „Nade“, „Umetnik“, „Na ogledu“. Prve začetke je napisal za

povestice „Na reji“, „Sirena“, „Mi trije“. A kaj bi naštevali take stvari? Za literarno zgodovino so brez pomena, razveseljuje nas

ob njih pa žarki dih mlade duše, ki hrepeni, da bi nekaj ustvarila.¹⁾ V sedmi šoli so se pa mladi „književniki“ že čutili kot precejšnje slovstvene činitelje in osnovali v vsej tajnosti „literaren klub“, ki je kaj dobro napredoval. Tu si je ostrilo pero in gladilo slog več mladeničev, ki zdaj že res nastopajo kot pisatelji in nam predstavljajo ne-

kako posebno literarno šolo, za katero je v liriki značilna mehka sanjavnost in melo-

¹⁾ Te podatke imamo od Dobnikarjevega tovariša, g. Fr. Ks. Steržaja.